

Ο Νο 1 ευπώλητος συγγραφέας παιδικών βιβλίων στη Μεγάλη Βρετανία

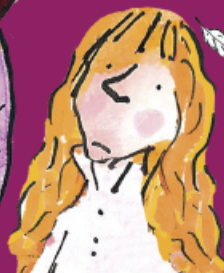
Ντύνειντ Ουάλιας

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ Η ΑΠΑΙΣΙΟΤΑΤΗ

ΔΩΡΟ
για κουκουβάγια
στο εσωτερικό*

*Δε συμπεριλαμβάνεται
τροφή για πουλιά.

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Ψ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: AWFUL AUNTIE

Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, Λονδίνο 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η θεία μου η απαισιότατη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Walliams

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Ross

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ — ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© David Walliams, 2014

© Εικονογράφηση: Tony Ross, 2014

The author/illustrator asserts the moral right to be identified as the author/illustrator of the work.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1883-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1884-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΟΥΆΛΙΑΜΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ Η ΑΠΑΙΣΙΟΤΑΤΗ

Εικονογράφηση:

Τόνι Ρος

Μετάφραση:

Πετρούλα Γαβριηλίδου

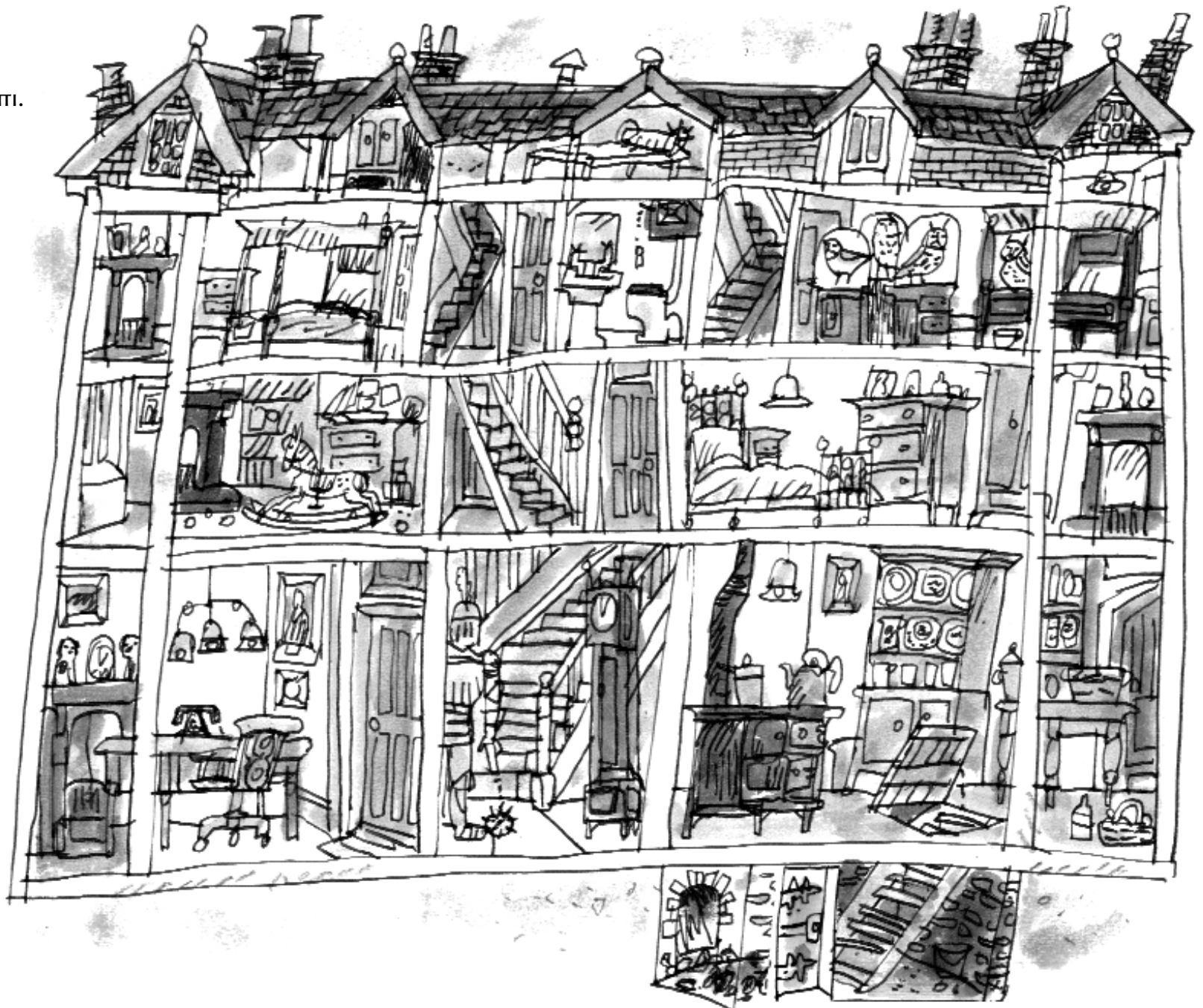

Για τη Μάγια, την Ελίζ και τον Μιτς

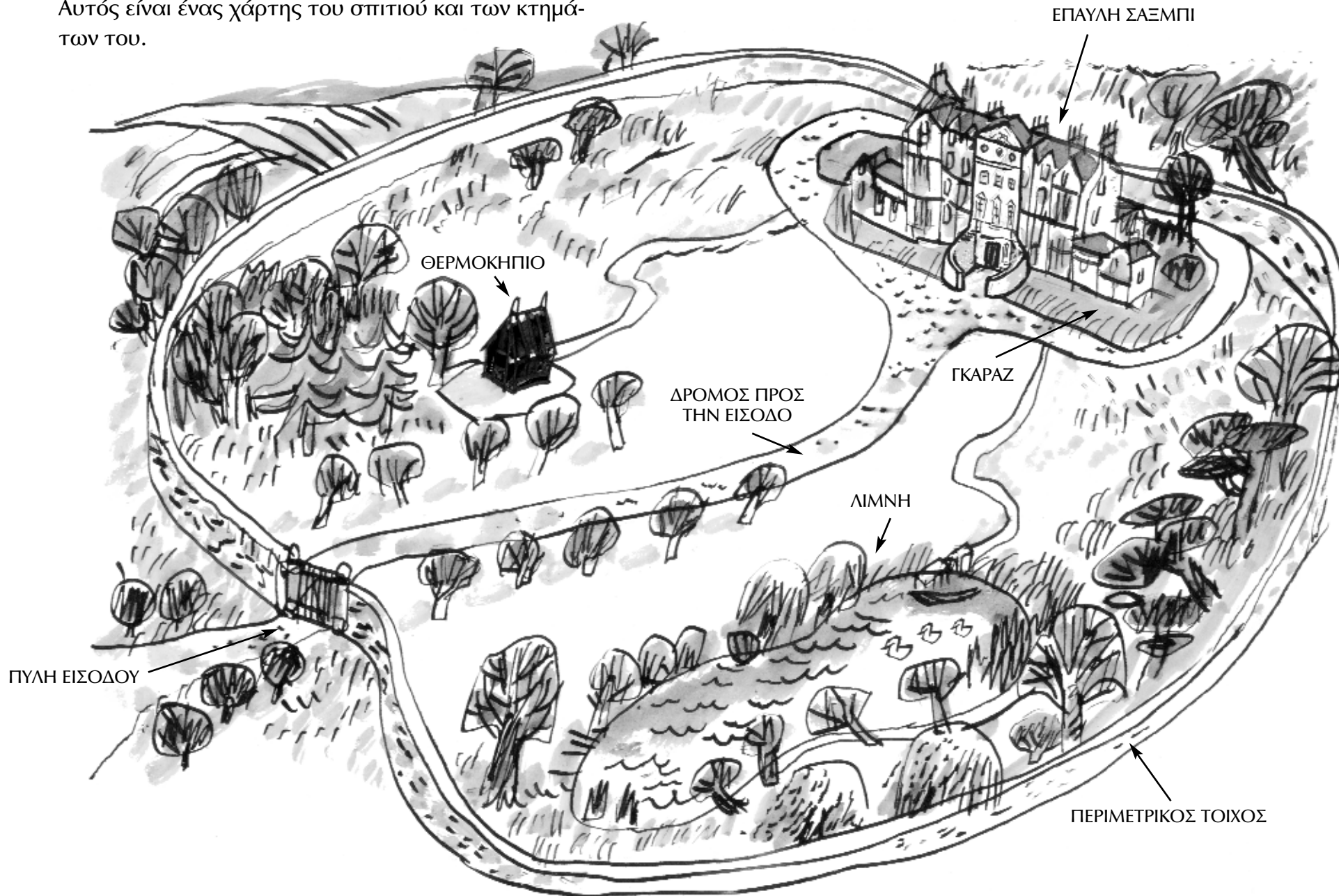
Αυτή είναι η Έπαυλη Σάξμπι, όπου εκτυλίσσεται η ιστορία μας.

Αυτό είναι το
εσωτερικό της
Έπαυλης Σάξμπτι.

Αυτός είναι ένας χάρτης του σπιτιού και των κτημάτων του.

Πρόλογος

Έχεις κάποια απαίσια θεία; Κάποια που δε σε αφήνει να ξενουχτήσεις για να δεις την αγαπημένη σου σειρά στην τηλεόραση; Ή κάποια που σε αναγκάζει να φας μέχρι και την τελευταία κουταλιά του αηδιαστικού φαγητού της ενώ ξέρει ότι το σιχαίνεσαι; Ή ίσως μια θεία που δίνει στο κανίς της ένα μεγάλο φιλί γεμάτο σάλια και αμέσως μετά σου δίνει κι εσένα ένα τέτοιο μεγάλο φιλί γεμάτο σάλια; Ή μήπως μια θεία που χλαπακιάζει όλα τα νόστιμα σοκολατάκια από το κουτί και σου αφήνει μόνο εκείνα τα τρομακτικά, τα μαύρα, με το λικέρ μέσα; Μήπως η θεία σου σε αναγκάζει να φοράς εκείνο το φρικαλέο πουλόβερ που σε τσιμπάει και που σου το έφτιαξε για δώρο Χριστουγέννων; Εκείνο που έχει γραμμένο μπροστά με τεράστια μοβ γράμματα «Αγαπώ τη θεία μου»;

Όσο απαίσια κι αν είναι η θεία σου, αποκλείεται να είναι τόσο απαίσια όσο η θεία Αλμπέρτα.

Η θεία Αλμπέρτα είναι η πιο απαίσια και πανούργα θεία που έζησε ποτέ.

Θέλεις να τη γνωρίσεις;
 Ναι; Το φαντάστηκα.
 Να τη, λοιπόν, μέσα στην απαίσια απαισιότητα
 της...

Έλα να γνωρίσεις τους υπόλοιπους ήρωες αυτής της ιστορίας...

Τη νεαρή λαίδη
Στέλλα Σάξμπι.

Αυτός είναι ο Κάπνας.
Είναι καπνοδοχοκαθαριστής.

Ο Βάγκνερ είναι η μεγάλη βουνίσια
κουκουβάγια της Βαυαρίας.

Ο Γκίμπον είναι ο υπερήλικας
μπάτλερ της Έπταυλης Σάξμπι.

Ο αστυνόμος Στράους
είναι ένας αστυνόμος.

Παγωμένη

Ολα ήταν θολά.
Στην αρχή υπήρχαν μόνο χρώματα.
Μετά σχήματα.

Σταδιακά, μέσα από τη θολούρα που είχε στο βλέμμα της η Στέλλα, το δωμάτιο άρχισε να παίρνει σχήμα και μορφή.

Το μικρό κορίτσι συνειδητοποίησε ότι ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Το δωμάτιό της ήταν ένα από τα αμέτρητα δωμάτια σε αυτό το τεράστιο, εξοχικό σπίτι. Στα δεξιά της βρισκόταν η ντουλάπα της, στ' αριστερά της μια μικροσκοπική τουαλέτα μ' ένα ψηλό παράθυρο από πάνω. Η Στέλλα ήξερε το δωμάτιό της τόσο καλά όσο το πρόσωπό της. Η Έπαυλη Σάξμπι υπήρξε πάντα το σπίτι της. Αλλά, κατά κάποιον

περίεργο τρόπο, εκείνη τη στιγμή όλα τής φαινόταν παράξενα.

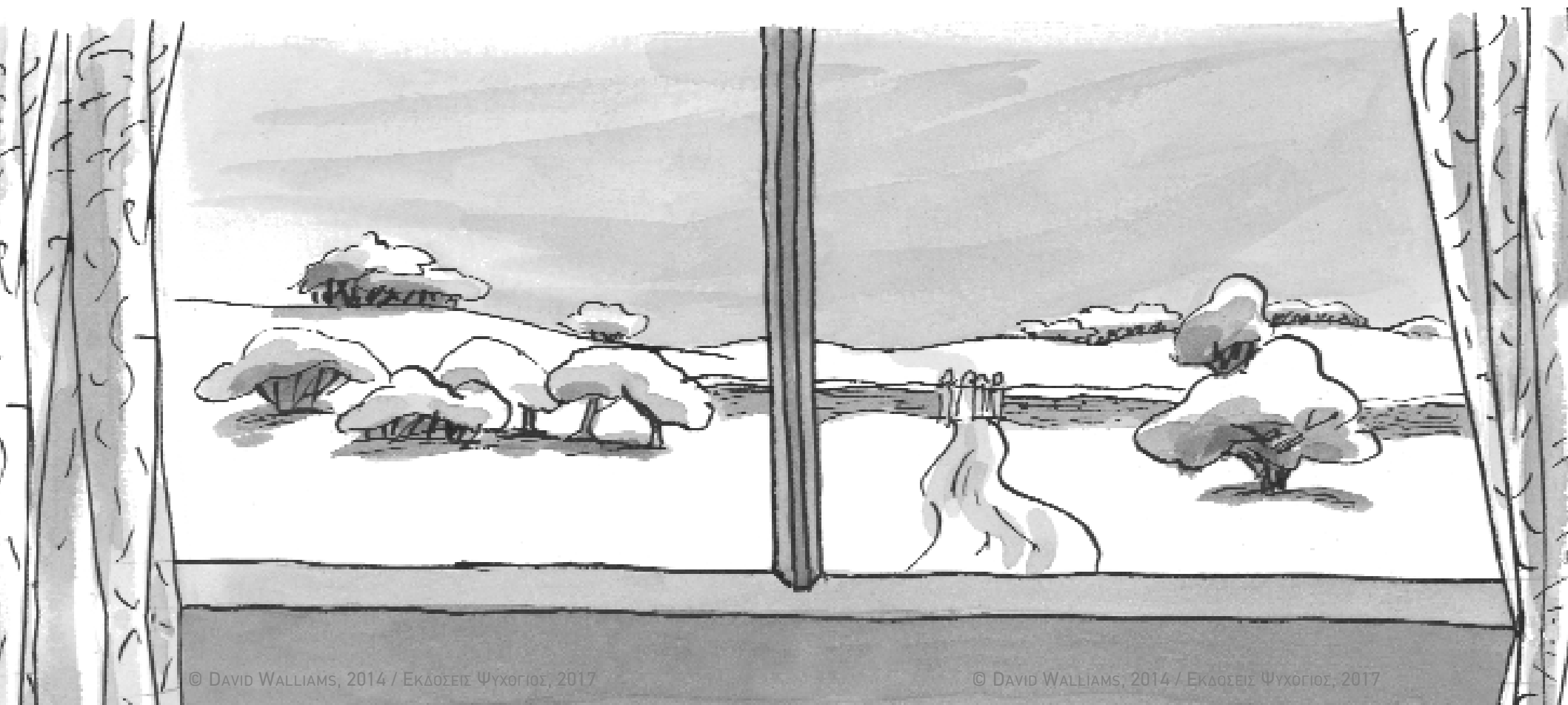
Απ' έξω δεν ακουγόταν τίποτα. Το σπίτι δεν είχε υπάρξει ποτέ τόσο σιωπηλό. Όλα ήταν ήσυχα. Από το κρεβάτι της, η Στέλλα γύρισε το κεφάλι για να κοιτάξει έξω από το παράθυρο.

Όλα ήταν λευκά. Είχε πέσει παχύ χιόνι. Είχε καλύψει τα πάντα στο οπτικό της πεδίο – το μακρύ, επικλινές γρασιδί, τη μεγάλη, βαθιά λίμνη και τα γυμνά χωράφια πέρα από την έπαυλη. Από τα κλαδιά των

δέντρων κρέμονταν σταλακτίτες. Όλα είχαν παγώσει.

Ο ήλιος δε φαινόταν πουθενά. Ο ουρανός ήταν χλωμός σαν άργιλος. Δε φαινόταν να είναι ακριβώς νύχτα αλλά ούτε και ακριβώς μέρα. Να ήταν νωρίς το πρωί ή αργά το απόγευμα; Το μικρό κορίτσι δεν είχε ιδέα.

Η Στέλλα ένιωθε λες και είχε κοιμηθεί αιώνες. Είχε κοιμηθεί μέρες; Μήνες; Χρόνια; Το στόμα της ήταν στεγνό σαν έρημος. Το σώμα της το ένιωθε βαρύ σαν πέτρα. Και ακίνητο σαν άγαλμα.

Για μια στιγμή το μικρό κορίτσι σκέφτηκε ότι μπορεί να κοιμόταν ακόμη και να ονειρευόταν. Να ονειρευόταν ότι ήταν ξύπνια στο δωμάτιό της. Η Στέλλα είχε ξαναζήσει ένα τέτοιο όνειρο και ήταν τρομακτικό, γιατί, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να κουνηθεί. Μήπως έβλεπε πάλι τον ίδιο εφιάλτη; Ή συνέβαινε κάτι ακόμη πιο τρομακτικό;

Για να καταλάβει μήπως κοιμόταν και ονειρευόταν, το κορίτσι σκέφτηκε να προσπαθήσει να κουνηθεί. Ξεκινώντας από τα άκρα του σώματός της, προσπάθησε πρώτα να κουνήσει το μικρό της δαχτυλάκι. Όταν ήταν ξύπνια και σκεφτόταν να κουνήσει το δάχτυλό της, αυτό απλώς κουνιόταν. Αλλά τώρα, όσο κι αν προσπαθούσε, δεν κουνιόταν καθόλου. Ούτε καν σάλευε. Προσπάθησε να κουνήσει όλα τα δάχτυλα του αριστερού της ποδιού και μετά του δεξιού. Όλα αρνήθηκαν κατηγορηματικά να κάνουν το οτιδήποτε. Με όλο και μεγαλύτερο πανικό, το μικρό κορίτσι προσπάθησε να κάνει κύκλους με τους αστραγάλους της, μετά να τεντώσει τα πόδια της, να λυγίσει τα γόνατά της και, τέλος, συγκεντρώθηκε όσο πιο πολύ μπορούσε στο να σηκώσει τα χέρια της. Όλα ήταν αδύνατα. Λες και την είχαν θάψει στην άμμο από τον λαιμό και κάτω.

Η Στέλλα άκουσε έναν θόρυβο έξω από την πόρτα του δω-

ματίου της. Το σπίτι ήταν πολλών αιώνων, περνούσε από γενιά σε γενιά στην οικογένεια Σάξμπι. Ήταν τόσο παλιό, που έτριζαν όλα εκεί μέσα, και τόσο μεγάλο, που σχεδόν κάθε θόρυβος αντηχούσε στον ατέλειωτο λαβύρινθο των διαδρόμων. Μερικές φορές η νεαρή Στέλλα πίστευε ότι το σπίτι ήταν στοιχειωμένο. Ότι ένα φάντασμα τριγυρνούσε στην Έπαυλη Σάξμπι μες στα μαύρα μεσάνυχτα. Όταν πήγαινε για ύπνο, το μικρό κορίτσι ήταν σίγουρο ότι άκουγε κάποιον ή κάτι να κινείται πίσω από τον τοίχο της. Μερικές φορές άκουγε μια φωνή να λέει το όνομά της. Τρομαγμένη έτρεχε στο δωμάτιο των γονιών της και ανέβαινε στο κρεβάτι τους. Η μητέρα της και ο πατέρας της την κρατούσαν αγκαλιά σφιχτά και της έλεγαν να μη φοβάται και ότι όλοι αυτοί οι περίεργοι θόρυβοι ήταν μόνο οι κρότοι από τους σωλήνες και τα τριξίματα από τα πατώματα.

Η Στέλλα δεν ήταν και τόσο σίγουρη.

Το βλέμμα της πετάχτηκε προς την τεράστια δρύινη πόρτα του υπνοδωματίου της. Κάπου στη μέση υπήρχε μια κλειδαριά, αν και η Στέλλα ποτέ δεν κλείδωνε την πόρτα και δεν ήξερε καν πού βρισκόταν το κλειδί. Το πιο πιθανό ήταν πως είχε χαθεί εδώ και εκατοντάδες χρόνια από κάποιον προ-προ-προπάππου. Από κάποιον από αυτούς τους λόρδους και τις λαίδες Σάξμπι των οποίων τα πορτρέτα κρέμονταν κατά μήκος των διαδρόμων, αιχμαλωτισμένα αγέλαστα για πάντα σε ελαιογραφίες.

Η κλειδαρότρυπα φωτίστηκε για λίγο στο σκοτάδι. Το μικρό κορίτσι νόμισε πως είδε το λευκό ενός ματιού να την κοιτάζει από την τρύπα και αμέσως μετά να εξαφανίζεται.

«Μαμά; Εσύ είσαι;» φώναξε. Ακούγοντας δυνατά τη φωνή της, η Στέλλα ήξερε ότι δεν ήταν όνειρο.

Από την άλλη πλευρά της πόρτας παρέμενε η απόκοσμη σιωπή.

Η Στέλλα μάζεψε το κουράγιο της και μίλησε ξανά.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ικετευτικά. «Παρακαλώ;» Οι σανίδες του πατώματος έτριξαν απ' έξω. Κάποιος ή κάτι την κατασκόπευε από την κλειδαρότρυπα.

Το χερούλι γύρισε και η πόρτα παραμέρισε αργά. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό αλλά ο διάδρομος ήταν φωτεινός, οπότε στην αρχή το κορίτσι μπορούσε να διακρίνει μόνο μια σιλουέτα.

Ήταν το περίγραμμα κάποιου που ήταν τόσο πλατύς όσο ήταν και ψηλός. Βέβαια, αν και ήταν πο-

λύ πλατύς, δεν ήταν ιδιαίτερος ψηλός. Η σιλουέτα φορούσε ένα σακάκι ραμμένο στα μέτρα της και παντελόνι κάπρι (αυτό το μακρύ, φουσκωτό σορτς που φορούν μερικές φορές οι γκολφέρ). Το κεφάλι της το κοσμούσε ένα καπέλο με καλύμματα αυτιών, τα οποία όμως δεν έπεφταν και τόσο κολακευτικά προς τα κάτω. Από το στόμα της προέβαλλε μια μακριά, παχιά πίπα. Σε λίγο τολύπες αηδιαστικά γλυκού καπνού θόλωσαν το δωμάτιο. Στο ένα χέρι η σιλουέτα φορούσε ένα χοντρό δερμάτινο γάντι. Κουρνιασμένη στο γάντι φαινόταν, χωρίς αμφιβολία, η φιγούρα μιας κουκουβάγιας.

Η Στέλλα κατάλαβε αμέσως ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος. Ήταν η απαίσιος θεία της, η Αλμπέρτα.

«Επιτέλους, ξύπνησες, παιδί μου», είπε η θεία Αλμπέρτα. Η φωνή της γυναίκας ήταν παχιά και βαθιά, σαν να είχε φάει γλυκό με ποτό. Πέρασε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο της ανιψιάς της, με τις μεγάλες, καφέ, ατσάλινες μπροστά μπότες να πέφτουν βαριά στο πάτωμα.

Τώρα στο μισοσκοτάδο η Στέλλα ξεχώριζε καλύτερα το βαρύ τουίντ σακάκι της θείας και τα μακριά, γαμψά νύχια της κουκουβάγιας που είχαν τυλιχτεί γύρω από τα δάχτυλα του γαντιού. Ήταν η μεγάλη βουνίσια κουκουβάγια της Βαυαρίας, το μεγαλύτερο είδος κουκουβάγιας που υπάρχει. Στα χωριά της Βαυαρίας, αυτές οι κουκουβάγιες είναι γνωστές ως «πετούμενες αρκούδες» λόγω του εντυπωσιακού με-

γέθους τους. Το όνομα της κουκουβάγιας της θείας Αλμπέρτα ήταν Βάγκνερ. Ήταν ένα ασυνήθιστο όνομα για ένα ασυνήθιστο κατοικίδιο, αλλά, πάλι, η θεία Αλμπέρτα ήταν ένα πολύ ασυνήθιστο άτομο.

«Πόσο κοιμήθηκα, θεία;» ρώτησε η Στέλλα.

Η θεία Αλμπέρτα τράβηξε μια μεγάλη ρουφηξιά από την πίπα της και χαμογέλασε.

«Α, μόνο μερικούς μήνες, παιδί μου».

Ένα μωρό εξαφανίζεται

Προτού συνεχίσουμε την ιστορία μας, πρέπει να σας μιλήσω λίγο περισσότερο για τη θεία Αλμπέρτα και να σας εξηγήσω γιατί είναι τόσο απαίσια.

Έχεις κάποια απαίσια θεία; Κάποια που σε αναγκάζει να τρως μέχρι και την τελευταία κουταλιά του απηδαστικού φαγητού της; Ή ίσως μια θεία η οποία σου πλέκει πουλόβερ που σε φαγουρίζουν κι έχουν ένα τεράστιο Σ' ΑΓΑΠΩ, ΘΕΙΟΥΛΑ ΜΟΥ μπροστά; Ή που σου δίνει ένα μεγάλο φιλί γεμάτο σάλια κάθε φορά που σε βλέπει;

Όσο απαίσια κι αν είναι η θεία σου, αποκλείεται να φτάνει σε απαισιότητα τη θεία Αλμπέρτα, την πιο απαίσια και πανούργα θεία που έζησε ποτέ.

Θέλεις να τη γνωρίσεις;

Διάβασε επίσης:

**Εικονογράφηση:
Τόνι Ρος**

Από 9 ετών

ISBN: 978-618-01-1883-4

9 786180 118834

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 18160